

Kyšice už definitivně padly a i venčení "doma" v polích se stíhá jen tak tak za světla.

Jezdíme teď domů s Brtníkem společně a tak jsem navrhla, že i společně vyrazíme do těch polí. Enemže jemu se nechtělo - polí už má prej plný zuby a navíc s Tali je teď zas domluva na houby a nechce se zbytečně rozčilovat, půjdou spolu teda do civilizace. "No tak jak chceš, nám to s Rumouškem neva.", řekla jsem mu a vysmahli jsme. Rychle kolem rybníčků, 2x prolézt stojan na kola u sámošky(já neee! ☹) a tadáá jsme za městem. A protože venku opět slušnej nával, švenkli jsme to rovnou úplně a hned a nejdřív do strniště.

Hm, tady je to taky samej bejvalej regálník a šopaholík, co jim zavřeli krámy, tak to musíme vzít trochu na druhou stranu pole. Vytasila jsem tam dummíka, kterýho jsem vzala s sebou, ať si užijeme trochek ohařský práce a spolupráce. A tak dummík lítal vzduchem a Rumoušek za ním a brali jsme to oba děsně vážně ☹. Ne, musím říct, že ač nemyslívču v tom pravým slova smyslu, tak práce ohařská mě s mými psy hrozně baví. I proto mi to u Tali tolik chybí, tam se ta pravá ohařina spojená se spoluprací s člověkem, s tou pravou radostí, objeví jen málokdy, většinou ji musíte tlačit. A to vás právě moc nebaví. Teda mě, která na to nemám nastavení. Nicméně, protože páníček tohle nepěstuje (i proto, že na to nemá nerf) a já jsem přesvědčená, že i přes ten Taliprojev je to něco, co ona potřebuje, jsem to výhradně já, kdo to s ní provozuje. Nicméně, neužijete si to. Zato s Rumíčkem plnýma hrstma. A ani tady kolikrát nemusíte mluvit, jak už jsme sehraní.

Protože se v prostoru pohybovalo tentokrát habakůk lidí, nemohli jsme to jet tak úplně jak jsme zvyklí a tak jsme posléze, což už je v současnosti náš zvyk, či spíš nutnost, jak se davům vyhnout, honem zapluli do stařiny. Sice jen na kraj, protože ty šípky a nastávající šero, ale šlo to. Páč navíc - na cestě to už byčiglisti za ten jeden den rozprasili totálně a jít se tam moc nedá, spíš bruslíte. Tentokrát jsem se proklestila na myší louku bez úhony a tam jsme - krom dvojice pejskařů v dálce - byli sami, a tak zase dummík přišel ke slovu. "Prodummíkovali" jsme se až ke koňským ohradám, kde bylo tentokrát plně obsazeno. A protože koníky už asi chtěli domů, měli za to, že bych je mohla pustit a odvést do stájí ☹, když jsem se tam tak objevila. Musela jsem je zklamat a sdělit jim, že nejsem ta pravá osoba, že musí u kolegy ☹.

Když jsme došli mezi starý domky, zaregistrovala jsem na chodníku maminku se dvěma mrňouskama, jak si tam hladí místní kočičku. Tož jsem nás zastavila, abychom jim to

nerušili. Jakmile pak pokračovali v chůzi, šla si micina sednout k autu na protějším chodníku. Rumíček ji pochopitelně zaregistroval taky a moc rád by se býval hrnul za ní. Sdělila jsem mu, že to nejní Mourínek a usadila ho na chodníku, protože na kočičce bylo vidět, že o kontakt s čoklidem moc nestojí. Zato o ten se mnou stála velice a tak jsme si daly družnou chvilku. Nepohrdla ani kouskem minipiškůtku. Zklamanej Rumíček na mě vyčítavě hleděl. Zkusila jsem ho uplatit tou druhou půlku minipiškůtu. Ešivá to zabralo nevím, ale pak u kostelíčka sv. Martina už si zase vesele slalomoval a řapičkoval, ale co hlavně chvíli jsme si tam na náměstíčku pouštěli balonek.

Nešli jsme tentokrát domů směrem, jakým chodíme obvykle, ale odehnula jsem nás ještě mezi starý domečky před sídlákem a udělala nám tím trasu trošku delší. Dorazili jsme dom, kde nás uvítala nadšená Taliprtka a vzkaz od pánika, že šel pro něco k večeři. To mi káplo do noty. Tali měla na sobě ještě kšandičky, který jí nesundal a tak jsem je s Rumouškem prohodila. Ke kšandičkám jsem Tali navlíkla na krk ešče svítící obojek a ve společnosti s dummíkem, jsme spolu vypadly na chvíli ještě ven.

A protože vyvenčená už byla, vzaly jsme to zcela pracovně. Odhlédnu-li od úplného začátku a úplného konce, tak to bylo celkem dobrý. Neměla čas na nějaký krávoviny, pěkně pracovala. Nosila dummíka, hledala dummíka a to prosím dokonce i ve výškách, plnila povely jí zadané a fungovala relativně pěkně. Na to, jak si to v současnosti zase jede. A i na ní bylo vidět, že jí troošku baví. V závěru, když už jsme se přiblížily k našemu domu, jsem se jí párkrát schovala, a to jí bavčilo velmi. Přepadla mě vždycky jak přepadový komando URNA ☐ .

Před naším domem jsem ji pak nechala pročuchat si zelenej pláček a jak to tak u ní bývá, najednou lup! A letěla zničehož nic pod balkony vedlejšího domu. A já v ten moment pochopitelně taky. Houkla jsem na ní přesně v momentě, kdy k nám docházela panička od francouzský spojky Peggča a Andula. Tentokrát bez frubulek, jen s malým synátorem velkokynologem Viktorkem. Tento titul mu náleží zcela oprávněně, protože, když jeho maminka pronesla s úsměvem: "Aaa copak, copak Tali, máš zase průser?" a já ve své odpovědi Tali označila za krávu pitomou, ozval se Viki s tím, že nedělá ale "Bůů!" ☐ ☐ Dostal nás s maminkou do kolen obě a já to taktně uhrála na to, že je Tali přece ale strakatá. A pak už jsem milou stračenu lifrovala domů dřív, než zase nějaký průser stihne vymyslet ☐ .

Venčeníčko na dvakrát